

Pifewalt ei olnud wanamehest enam näha ega kuulda; aga kalsdalt fölas rahva ehmatuse filjatus, rauges korraga waifi, et üksnes ohksamised ja palwed taewa poole tõusid. Igamées ootis südameahas, tusses ja kartusses, mis sest üleliig julguse tööst pidi tõusma.

Kas wanal falamehel poega wai muud arm, samat ligisugulaast merel oli, felle hääfs tema seda tegi? — Ei olnud temal sedagi omast ega sobra ädaliste ulgas, waid ieda lühitas üksnes armorikas süda, kus sees selle mälestus elas, kes Saamaria mehe lugo meile tähendamise sõnas õppetuse märgiks oli jätnud. Õige riistiinimese ligemise armastus fundis auuwäärt wanameest ädalistele appi minna; lootus Jumala abi peale karastas tema rammo ja kesotkas tema julgust.

Natofeseaea pärast fölas laenete kohisemise wahelt ealitsemine, kisa ja üüdmine merelt kuuljate föriwa kalsdale; iljemine tõusid mõned mustad fogud laenetest nähtavale, funni wiimaks wana Mäginik kalsdale joudis ja tugewa käaga üht teise järele weest väljatöötis. Kui puhkades natofeinge sai tömbanud, kargas wanamees uest merde ja ujus föit mööda laewa kerele tagasi, kus veel paljo abivootajaid oli.

Hindrik Mäginik oli seda föie otsa, mis esimesel kordal tema keha ümber seisis, laewa otsa külgi kinnitanud; sel viisil oli temal wöimalik mito korda edasi tagasi ujuda, funni Jumala abiga föik ädalised laewalt said peastetud. Üga raske

jõu peale läidaw töö oli wana meest nõnda västtanud, et tema otsekui surno kalsdale maha langeb, ja sest tänamisest üht sõna ei kuulnud, mis igalt poolt temale anti. Esitselt ei pannud ükski teda tähele; fülatrahval oli väga suur rõem uppunud arvatud omaksi ja sugulasi eloalt nähes, kus sada küsimisi ja kostmisid: kuda ja mil kombel föik sündinud? neile mahti ei annud abimehe järel waadata. Ükselt tõsis fihin rahva ulgas otsekui sippelga pesas, sest üss oli kogemata wana falamehe mines- tusses leidnud, ja arwas teda surnud olewa. Nüüd tööteti teda maaest ja kanti förtsi, mis ligemal ranast oli kui kula. Ka teised mereälast peastetud inimesed olid senni förtsi varjole läinud, funni neile kuiwe riideid toodi. Wana Hindrik akas soeas toas jälle toibuma. Igamées püüdis omast kohast älast peasnud inimesi rawitseda, siin anti neile kuiwad riided, muretseti soea rooga ja karastawat joogi, mis külmas mees tuimaks läinud kehadele uut rammo jagasid.

Kui rahwas parajalt ülemal räägitud kombel toimetamas oli, leidsid laewamehed ehmatades, et üks rikkas kaupmees alles puudus, kes wist lagund laewa kerele maha oli jäänud. Kui Hindrik Mäginik seda wiletsust kuulis, oli tema väsimus kui imewäärl korraga lahkunud, tema kargas isimel püsii, kiskus enast vägise meeste käest lahti, kes vasto törkudes teda ühel suul patosid: ašjata tööt tegemata jäätta, sest et kaupmees viisiti lagunt laewa kerega tüffis